Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατέσσαρα 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 8 Ὀκτωβρίου 1938* | *Ἔτος 60ὸν.—Ἀριθ. 45*

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΘΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

Οἱ Γιακοῦτες μαζεμμένοι κάθε βράδυ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδό της, ἐθαύμαζαν τὰ ἄστρα ποὺ εἶχαν καταρθώσει νὰ σκλαβώσουν οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ νὰ τὰ κλείσουν μέσα σὲ γυάλινα κλουβιὰ καὶ ποὺ μὲ μιὰ μόναν κίνησή τους ἄναβαν.

Τὸ μαμμοὺθ ἐλευθερωνόταν κάθε μέρα καὶ περισσότερο. Ἡ ἀνυπομονησία τῶν λευκῶν ἦταν τέτοια ὥστε δούλευαν κι' οἱ ἴδιοι μὲ τὴν ἀξίνα δίπλα στοὺς ἰθαγενεῖς. Δὲν ἦταν εὔκολη δουλειά, γιατὶ τὸ παγωμένο σῶμα τοῦ μεγαθηρίου εἶχε γίνει ἕνα μὲ τὸ χῶμα καὶ πρόσεχαν πολὺ μήπως τοῦ ἄνοιγαν πουθενὰ κανένα τραῦμα. Σὲ λίγο ὅμως τὸ μαμμοὺθ φανερώθηκε ὁλόκληρο. Ἦταν γυρμένο στὸ λαιμὸ καὶ ἦταν σῶο καὶ ἀκέραιο. Ἔμενε τώρα νὰ ἐξακριβώσουν ἀπὸ τί εἶχε προέλθει ὁ θάνατός του. Ἂν εἶχε ὑποκύψει ἀπὸ γηρατειὰ ἢ ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστεια, τὸ πείραμα τοῦ Μουζὲν ἔθ' ἀποτύγχανε. Εἶχαν ὅμως κάθε ἐλπίδα ὅτι τὸ ζῶον θὰ εἶχε παγώσει ξαφνικά, πλακωμένο ἀπὸ χιόνια κι' ἀπὸ πάγους σὲ καμμιὰ χιονοθύελλα. Ἡ θέση ὅπου βρέθηκε θαμμένο ἐπέτρεπε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Ἀποφάσισαν νὰ μὴ χάσουν οὔτε μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ βάλουν ἀμέσως τὴν δουλειὰ μπροστά. Ἄλλωστε τώρα μποροῦσαν νὰ ἐργάζονται πολὺ περισσότερο γιατὶ οἱ νύχτες γίνονταν ὅλο καὶ μικρότερες καὶ ὁ ἥλιος μόνο γιὰ λίγο χανόταν κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα.

— Χρειάζεται ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας γιὰ ν' ἀναστηθῆ ἕνας σκύλος, ἔκανε ἡ Ναδία. Πόση ὥρα θὰ χρειαστῆ γιὰ ν' ἀναστηθῆ τὸ μαμμοὺθ;

Ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ περίμενε τοὺς ξένους του στὴν πόρτα.
(Σελ. 391, σελ. γ')

Μὲ ἀνόητη συγκίνηση ὁ Μουζὲν βοηθημένος ἀπὸ τὴ Ναδία στερέωνε ἐπάνω στὴν πελωρία ράχη τοῦ ζώου τὶς μεταλλικὲς πλάκες ποὺ ἐπικοινωνοῦσαν μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ μηχανή. Ἡ μηχανὴ τῶν βιογενῶν ἀκτίνων μπῆκε σὲ λειτουργία.

Ὁ Γιακούτης ὁδηγὸς βλέποντας ὅλες αὐτὲς τὶς προετοιμασίες ἔνοιωσε κάποια ἔκπληξη καὶ μὲ μεγάλα περιέργεια ρώτησε τὴ νέα:

— Τί θὰ κάνετε;

— Θὰ δοκιμάσωμε νὰ τὸ ζωντανέψουμε.

Ὁ ὁδηγός, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἔκρυβε τὶς ἐντυπώσεις του τινάχτηκε ἀπὸ ἔκπληξη. Τὸ νόμισε γι' ἀστεῖο καὶ γελώντας τρανταχτὰ πῆγε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ στοὺς συμπατριῶτες του.

Σὲ λίγη ὥρα ὅλοι οἱ Γιακοῦτες εἶχαν μαζευτῆ στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς καὶ σπρώχνονταν γιὰ νὰ ἰδοῦν.

— Τί θέλουν; ἔκανε ὁ Νταρλιὲ ἀνυπόμονα.

— Τοὺς εἶπε ὁ ὁδηγὸς πὼς θ' ἀναστήσουμε τὸ μαμμοὺθ καὶ δὲν τὸ πιστεύουν.

Ὁ Νταρλιὲ ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Ἄ, δὲν πιστεύουν; ἔκανε, Ἔ, ἀφῆστε τους νὰ μποῦνε καὶ θὰ ἰδοῦν τὰ θαύματα τῆς ἐπιστήμης. Ἐξηγῆστε τους ὅτι τὸ μαμμοὺθ αὐτὸ εἶναι πεθαμμένο τώρα καὶ χιλιάδες χρόνια καὶ θὰ ξυπνήσῃ σὰν ἀπὸ ἕνα βαθὺν ὕπνο.

Ἡ Ναδία ὑπάκουσε. Τὸ εἰρωνικὸ βλέμμα τῶν ἰθαγενῶν ἔδειχνε καθαρὰ πόση λίγη πίστη ἔδιναν στὰ λόγια. Ὡστόσο ὅτι ἔβλεπαν τοὺς εἶχε ὁπωσδήποτε ἐπηρεάσει. Κοίταζαν ἔκθαμβοι τοὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρες καὶ τρομοκρατήθηκαν ὅταν εἶδαν τοὺς λευκοὺς νὰ φοροῦν κάτι μεγάλα μαῦρα γυαλιά. Ποιὸς ξέρει τί μαγεῖες ἔμελλε νὰ κάνουν οἱ λευκοὶ αὐτοί. Ἕνας-ἕνας οἱ Γιακοῦτες κυριευμένοι ἀπὸ ἕναν ἀόριστο φόβο ἀπομακρύνθηκαν ἀθόρυβα καὶ ἡ σκηνὴ ἦταν ὁλότελα ἄδεια ὅταν ὁ Τῶκετ δήλω-

σε ἡσυχα: «Ὅλα εἶναι ἕτοιμα!»

— Λοιπὸν μὴ χάνουμε καιρό. Νὰ βάλω σὲ κίνηση τὴ μηχανή;

Ἡ Ναδία καὶ ὁ Μουζὲν ἐξέτασαν γιὰ τελευταία φορὰ ὅλα τὰ μηχανήματα προσέχοντας μήπως παρέλειψαν τίποτε, καὶ τέλος ὁ Μουζὲν εἶπε τὴ μοιραία λέξη:

— Ἐμπρός!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἀνάσταση

Τὸ ἕνα λεπτὸ μετὰ τὸ ἄλλο, ἡ μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἄλλη πέρασαν. Οἱ ἄνδρες καὶ ἡ Ναδία ἦταν σιωπηλοὶ καὶ συνοφρυωμένοι. Ὁ Μουζὲν παρακολουθοῦσε τὴ θερμοκρασία τοῦ γιγάντιου κορμιοῦ ποὺ ὑψωνόταν μὲ ἀπελπιστικὴ βραδύτητα. Μέσα στὴ σκηνὴ δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ κρότος τοῦ μοτὲρ καὶ τὸ ἐλαφρὸ τρίξιμο τῶν ἠλεκτρικῶν μηχανῶν.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες καὶ περισσότερο ὁλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ μαμμοὺθ εἶχε χάσει τὴν σκληρότητά του κι' εἶχε γίνει ἁπαλὸ καὶ μαλακό. Ἀπὸ τὶς τρίχες του ἔτρεχε τὸ νερὸ ποτάμι. Στὸ βάθος τοῦ λάκκου εἶχε σχηματισθῆ ὁλόκληρη λίμνη. Ὁ Τῶκετ ἐγκατέστησε μιὰ ἀντλία καὶ τρομπάρησε τὸ νερό. Σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὸ μαμμοὺθ ὁ Μουζὲν ἔψαυε τὸ λαιμό του στὸ σημεῖο τῆς καρωτίδος. Ἡ Ναδία ἑτοίμαζε τὶς σύριγγες γιὰ τὴν ἔνεση τοῦ ὀρροῦ.

Μὲ φωνὴ λίγο βραχνὴ ὁ Μουζὲν εἶπε στὸν Νταρλιέ:

— Θὰ μὲ βοηθήσετε γιὰ τὶς ἐνέσεις.

Ἔχωσε τὴ μακρυὰ βελόνα μὲς στὴν καρωτίδα. Ἡ στιγμὴ ἦταν συγκινητική. Ἀπὸ τὶς κινήσεις τοῦ Μουζὲν ἔμελλε νὰ ἐξαρτηθῆ ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία.

Πελώριες σύριγγες μὲ ὀρρὸ ἀδειάστηκαν μέσα στὸ σῶμα τοῦ θηρίου, στὴν ἀρχὴ μὲ δυσκολία γιατὶ οἱ ἀρτηρίες ἦταν γεμάτες ἀπὸ θρόμβους πηγμένο αἷμα. Τὸ φάρμακο ὅμως ἔκανε τὴν ἐνέργειά του καὶ ἡ ἐργασία αὐτὴ τελείωσε χωρὶς κανένα ἀπευκταῖο.

—Ἔχει τελείως ξεπαγώσει, εἶπε στὸ τέλος ὁ Νταρλιέ.

Τὰ γαλβανικὰ ρεύματα μπῆκαν σὲ λειτουργία. Οἱ βιογενεῖς ἀκτῖνες ἔρριξαν τὸ τριανταφυλλὶ φῶς τους ἐπάνω στὸ σῶμα τοῦ θηρίου.

Ἀπαθὴς ὁ Τῶκετ ἐπιτηροῦσε τὴ λειτουργία τῶν μηχανῶν, ἡ χλωμάδα του ὅμως πρόδιδε τὴ συγκίνηση ποὺ τὸν ἔπνιγε κι' αὐτόν, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ. Καὶ νά, ποὺ ξαφνικὰ σ' ὅλους φάνηκε πὼς μιὰ ἐλαφριὰ φρικίαση πέρασε τὸ σῶμα τοῦ μαμμούθ. Ἡ προβοσκίδα ποὺ ἦταν ἀναδιπλωμένη κατὰ πάνω φάνηκε σὰν νὰ ἤθελε νὰ τεντωθῆ. Τὰ μικρὰ μάτια, τὰ ὡς τώρα βαθουλωμένα καὶ θαμπά, φάνηκαν σὰν νὰ φούσκωσαν καὶ νὰ πῆραν μιὰ λάμψη ζωῆς. Ἡ θερμοκρασία του ἀνέβαινε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καὶ... στὸ τέλος σ' ὅλους φάνηκε σὰν νὰ φούσκωνε τὸ στῆθος του.

—Ὤ, κοιτάξτε! ἔκανε ἡ Ναδία δείχνοντας ἕναν ἐλαφρὸ ἀτμὸ ποὺ ἄρχισε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ ρουθούνια τῆς προβοσκίδας.

Ἡ νέα ἔπιασε τὰ χέρια τοῦ Μουζέν:

— Ζῆ! φώναξε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνην ἀκριβῶς τὸ μαμμοὺθ ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια του· ἕνα δυνατὸ φύσημα βγῆκε ἀπὸ τὴν προβοσκίδα του ποὺ στηλώθηκε ὁλόρθη.

— Δέστε το πρὶν σηκωθῆ μόνο του! φώναξε ὁ Νταρλιὲ ἔξαλλος.

Ὁ Τῶκετ ὅμως τὸν εἶχε προλάβει. Εἶχε γοργὰ ἁρπάξει τέσσερις πέδες, ὅμοιες μ' ἐκεῖνες ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ δένουν τοὺς ἐλέφαντες καὶ τὶς εἶχε περάσει ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ μαμμούθ. Μόλις εἶχε κλείσει τὰ λουκέττα καὶ τὸ μαμμούθ, ποὺ ὡς τὰ τώρα βρισκόταν ξαπλωμένο στὸ πλευρό, ἀνασηκώθηκε. Μὲ τὴν προβοσκίδα του ὑψωμένη μυριζόταν τὸν ἀέρα. Ἔξαφνα ἀντήχησε ἕνας ἠχηρὸς μυκηθμὸς ὅμοιος μὲ σάλπισμα. Στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς φάνηκαν τὰ πρόσωπα τῶν ἰθαγενῶν ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἔκπληξη.

— Μπῆτε μέσα καὶ ἰδῆτε, εἶπε ἡ Ναδία.

Οἱ Γιακοῦτες ἀντὶ νὰ πλησιάσουν τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια πανικόβλητοι.

Ἡ χαρὰ τοῦ Τῶκετ, ποὺ ὡς τώρα ἦταν τόσο συγκρατημένος, ξέσπασε ἐπιτέλους.

— Οὔρρά! φώναξε, χοροπηδώντας καὶ χτυπώντας τὰ χέρια του. Κι' ὕστερα τρέχοντας στὸν ἀσύρματο τηλεγραφοῦσε στὸν Λαρζάκ:

«Τὸ μαμμοὺθ ἀναστήθηκε».

Ὅλοι ἐμοιάζαν σὰν νὰ εἶχαν πάθει ὁμαδικὸ παραλήρημα. Ὁ πιὸ ἥρεμος ἦταν ὁ Μουζὲν κι' ὅμως κι' αὐτὸς ἔκλαιγε ἀπὸ συγκίνηση. Ὁ Νταρλιὲ χάϊδευε τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου ποὺ ἔρριχνε γύρω του σκοτισμένες ματιές.

— Καλὲ κοιτάξτε τί ἐξυπνα ματάκια, ἔλεγε μὲ θαυμασμὸ ὁ γέρος καθηγητής. Καὶ τί ὡραία γούνα! Καὶ τί περίφημοι χαυλιόδοντες.

Τὸ μαμμοὺθ μισοξυπνημένο ἀκόμη ἀνέπνεε μὲ κόπο. Ὁ Νταρλιὲ τοῦ μιλοῦσε:

— Ἔ, γέρο μου! Εἶσαι τὸ πιὸ γηραλέο ζωντανὸ πλάσμα τῆς γῆς μας. Καὶ ὅμως δὲν ἔχεις γεράσει οὔτε κατὰ μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ κοιμήθηκες. Δὲν ἔχασες παρὰ μονάχα εἴκοσι πάντους ἀπὸ τοὺς χαυλιόδοντάς σου. Ἐνόσῳ ἀποκοιμόσουν ἡ Ἀσσυρία, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ρώμη μεσουράνησαν κι' ἔσβησαν.

Καὶ σὺ κοιμόσουν βαθειὰ καὶ περίμενες τὴ σημερινὴ ἡμέρα γιὰ νὰ ξυπνήσῃς. Περίμενες ἐμᾶς.

Τὸ μαμμοὺθ ὅμως, ποὺ δὲν τὸ συγκινοῦσαν φαίνεται τὰ λόγια τοῦ Γάλλου καθηγητοῦ, τινάχτηκε καὶ σηκώθηκε ὁλόρθο. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε ὑψωθεῖ ἕνα ὁλόκληρο βουνό.

Παρ' ὅλα τὰ δεσμὰ ποὺ κρατοῦσαν ἀκίνητα τὰ πόδια του τὸ μεγαθήριο ἔδειχνε μεγάλη διάθεση νὰ ἐλευθερωθῆ καὶ νὰ φύγῃ.

— Ἂς τοῦ ρίξουμε νὰ φάῃ, εἶπε ὁ Τῶκετ. Αὐτὸ θὰ τὸ ἡσυχάσῃ.

Βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μ' ἕνα δεμάτι σανὸ στὰ χέρια ποὺ τὸ ἔβαλε μπρὸς στὸ μαμμούθ.

—Φάγε, ὁ λ ν τ μ π ὁ ύ, τοῦ εἶπε.

—Ὅλα, τὰ σκεφθήκατε, ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ Μουζέν.

—Ὤ, ἔκανε γελώντας ὁ Ἀμερικάνος. δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο ἤμερο ἀκόμη ἀλλὰ ἐλπίζω μὲ τὸν καιρὸ νὰ τὸ ἡμερέψω. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάνουμε γιὰ τὴν ὥρα μοῦ φαίνεται εἶναι νὰ τὸ δέσουμε στερεὰ ἔξω καὶ νὰ τὸ ἀφήσουμε στὸ ὕπαιθρον σὲ μέρος προφυλαγμένο ἀπὸ τὸν ἄνεμο.

Γιὰ νὰ βγάλουν ὅμως τὸ πελώριο ζῶον ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λάκκου ὅπου βρισκόταν ἔπρεπε νὰ φωνάξουν τοὺς Γιακοῦτες νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Ἡ Ναδία βγῆκε μὰ γύρισε ἀμέσως πίσω μαζὶ μὲ τὸν ὁδηγὸ ποὺ ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ταραχή του.

—Ἄσχημα νέα. Οἱ Γιακοῦτες ὅλοι ξέστησαν τὶς σκηνές τους κι' ἔφυγαν παίρνοντας μαζί τους κι' ὅλα τὰ πράγματα μόλις ἄκουσαν τὸ μαμμοὺθ νὰ φωνάζῃ. Μᾶς νομίζουν γιὰ διαβόλους. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἔφυγε μαζί τους καὶ ὁ ὁδηγός μας, ἀλλὰ κι' αὐτὸς εἶναι τρομοκρατημένος.

—Διάβολε, εἶπε ὁ Μουζέν, αὐτὸ μπερδεύει τὰ πράγματα.

Τὸ μαμμοὺθ ὡστόσο μυριζόταν τὸν μυρωδάτο σανὸ μὰ δὲν τὸν ἄγγιζε. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ τροφὴ τοῦ ἦταν ἄγνωστη καὶ τῆς ἔδειχνε δυσπιστία.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΗΣ

ΠΛΑΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΤΑ ΤΟΥΝΕΛ — Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ

Τὸ 1838, ὅταν ἔγειναν οἱ πρῶτες σήραγγες τῶν σιδηροδρόμων — τοῦνελ — ὁ περίφημος γάλλος φυσικὸς καὶ ἀστρονόμος Ἀραγκὸ ἔγραφε: «Σ' αὐτὰ τὰ τοῦννελ συναντᾶ κανεὶς θερμοκρασία 8 βαθμῶν Ρεωμύρου, ἀφοῦ ἔχει ἤδη ὑποστῆ μιὰ θερμοκρασία 40 καὶ 45. Ἡ ἀπότομη, αὐτὴ μετάβαση ἀπὸ τὴ ζέστη στὸ κρύο, μπορῶ νὰ βεβαιώσω ἀδίστακτα, θὰ προξενῆ στοὺς εὐπαθεῖς ταξιδιώτες περιπνευμονίες, πλευρίτιδες, καταροές...»

—Τοῦνελ ὑπάρχουν σήμερα παντοῦ. Ἀλλὰ κανένας ταξιδιώτης δὲν παθαίνει οὔτε συνάχι.

Φέρετε, τέλος, τί ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιό του ὁ βασιλιὰς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΣ' τὸ βράδυ τῆς 14 Ἰουλίου 1789, μετὰ τὴν ἅλωση τῆς Βαστίλλης; «Τίποτα! Δὲν πῆγα σήμερα κυνήγι». Ὅλος τοῦ ὁ καϊμὸς ἦταν ποὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔχασε τὸ κυνήγι του!

* * *

ΤΟΥ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ ΘΕΙΟΥ ΜΑΣ ΤΑ ΔΩΡΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τώρα πιὰ χαιρόμουν, γιατὶ γλυτώσαμε ἀπὸ τὰ σκυλιὰ κ' ἐγὼ κ' ἡ μάννα μου καὶ τὸ γαϊδουράκι μας. Μὰ χαιρόμουν καὶ γι' ἄλλη αἰτία ἀκόμα:

— Μάννα, τί θὰ παθαίναμε! Κ' ἐμᾶς θἄτρωγαν τὰ σκυλιὰ κ' ἡ Λένη θἄχανε τὴν κούκλα κι' ὁ Κωστούλας τὴ σφυρίχτρα του.

—Ἀλήθεια, ἀπὸ πόσα κακὰ γλυτώσαμε, μ' ἀπάντησε γελώντας.

Μὰ οἱ φόβοι τῶν σκυλιῶν ξαναφάνηκαν πάλι καὶ μοῦ κρύωσαν τὴν καρδιά. Καθὼς πλησίαζε ἡ ὥρα νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος κοντοζύγωναν τὰ κοπάδια στὸ χωριὸ κι' ἔτσι ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ἀπὸ τὸ δρόμο ἔβλεπες στὶς πλαγιὲς ἄλλοῦ κοπάδι γίδια κι' ἄλλοῦ κοπάδι πρόβατα. Τρόμαξα κ' ἔκοψα τὰ σφυρίγματα, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσουν τὰ σκυλιά, κι' ἄρχισα νὰ σιγανολέω τὸ Ἅγιος ὁ Θεὸς καὶ τὸ Πάτερ ἡμῶν, γιὰ νὰ μᾶς φυλάῃ ὁ Παντοδύναμος ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη ὁρμητικότερη ἔφοδο σκυλιῶν.

* * *

Στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ μᾶς περίμενε ἡ Λένη κι' ὁ Κωστούλας. Ὅταν τοὺς εἶδα, μιὰ κ' εἶχα ξεμακρύνει ἀπὸ κάθε κίντυνο σκυλιῶν, σήκωσα ψηλὰ τὴν κούκλα καὶ τὴν ἔκανα νὰ χτυπᾷ τὰ χέρια καὶ νὰ κάνει τὰ-τὰ-τά, καὶ πότε λαλοῦσα μὲ τὴ σφυρίχτρα καὶ πότε ἀλάλαζα μὲ τὴν πιὸ δυνατὴ φωνὴ ποὺ μποροῦσα νὰ βγάλω.

— Μάννα, θὰ κατεβῶ.

Καὶ πρωτοῦ προκάνει νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ κατεβῶ πετάχτηκα κάτω ἀπὸ τὸ γαϊδουράκι μας κ' ἔτρεξα γιὰ τἀδέρφια μου.

* * *

Τώρα πιὰ λαλοῦσα κ' ἐγώ, λαλοῦσε κι' ὁ Κωστούλας, καὶ μὲ τὴν κούκλα ψηλὰ κ' ἡ Λένη καὶ κάνοντας κ' αὐτὴ μὲ τὴ φωνή της σὰν κόκορας μπήκαμε στὸ χωριό. Χαλασμὸς Κυρίου ἔγινε. Ξεσηκώσαμε τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές μας καὶ τὰ κοκορόφωνα λαλήματά μας. Τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ μαζεύτηκαν κοντά μας κ' ἔτρεχαν μαζί μας. Ἄλλα ξεφώνιζαν ἐεεεεεε, ἄλλα σφύριζαν φίου-φίου κι' ἄλλα ἔκαναν σὰν κοκόροι κουκουρίκουουου, κουκουρίκουουου. Τὰ σκυλιὰ ἄρχισαν τὰ γαυγίσματα καὶ ξαφνισμένα ἀπὸ τὰ ποδοβολητά μας καὶ τὰ σφυρίγματά μας καὶ τοὺς ἀλαλαγμούς μας ὁρμοῦσαν νὰ κόψουν τὶς ἀλυσίδες ποὺ τάχανε δεμένα στὶς «σκυλονές».

Ἄντρες καὶ γυναῖκες πετάχτηκαν στὶς αὐλόπορτες κι' ἀποροῦσαν τί ἦταν αὐτὴ ἡ ὀχλοβοὴ κ' ἡ ταραχή μας, ποὺ ἀναστάτωνε τὸ χωριό.

* * *

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ μαζευτήκαμε τὰ τρία τἀδέρφια ἀργὰ στὸ σπίτι, βραχνιασμένα ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὰ χουγιατὰ καὶ κοντανασαίνοντας ἀπὸ τὶς πολλὲς τρεχάλες σ' ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ.

ΑΘΑΝ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΣ'

Τρεῖς ἡμέρες ὁ Κωστάκης ἔμεινε στὸ κρεββάτι. Τὸ νυχτερινὸ ἀσυνήθιστο φαγοπότι τοῦ πείραξε τὸ στομάχι, εἶχε καὶ τὶς πληγές του ἀπὸ τὸ πέσιμο—εὐτυχῶς ἐλαφρὲς— τοῦ πονοῦσε κάθε τόσο καὶ τὸ δόντι. Ὅταν σηκώθηκε, ἀκόμα εἶχε τὸ κεφάλι του δεμένο κι' ἦταν οἰκτρὸ θέαμα. Ὁ παπποὺς κι' ἡ μαμμά του τὸν κοίταζαν μὲ λύπη καὶ κρυφομιλοῦσαν. Τί θὰ γινόταν αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγάλῃ τὸ χαλασμένο του δόντι; Γιατὶ ὅλα τὰ κακὰ ἀπὸ τὸ δόντι τοῦ εἶχαν ἔλθη. Γιὰ νὰ πονῆ τόσο ἐκείνη τὴ νύχτα καὶ νὰ μὴν ξέρῃ τί νὰ κάμῃ, ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ἤρθε κι' ἔγινε σὲ τέτοια χάλια.

— Λοιπόν, τὸν ρωτοῦν, σοῦ πέρασε τουλάχιστο τὸ δόντι;

—Ὄχι ἐντελῶς, ὁμολογεῖ ὁ Κωστάκης. Μὲ ξαναπιάνει ἀκόμα κάπου-κάπου.

— Μά, παιδί μου, πρέπει νὰ τὸ βγάλης...

— Ἀδύνατο, παππού! Μὴ μοῦ τὸ ξαναπῆς, μαμμά! Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ξαναπάω στὸν κ. Τανάλια.

— Μὴ λὲς ἀδύνατο. Ἄμα θέλῃ κανένας...

— Ὄχι, ἐγὼ δὲν θέλω!

Κι' ὁ Κωστάκης ἔβαζε τὰ κλάμματα καὶ χτυποῦσε τὰ πόδια του, καὶ ξεφώνιζε. Ὄχι! δὲν ἤθελε.

Δὲν ἦταν δουλειὰ αὐτή. Ἀφοῦ δὲν ἄκουγε οὔτε μὲ τὸ καλό, οὔτε μὲ τὸ κακό, ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθοῦν ἄλλο τρόπο, κανένα τέχνασμα...

—Ἔχω ἕνα σχέδιο, εἶπε κρυφὰ ὁ παπποὺς στὴ μαμμά. Θὰ τὸ βάλω σ' ἐνέργεια κι' ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχῃ.

— Τί σχέδιο; ρώτησε ἡ μαμμά.

Ὁ παπποὺς τῆς τὸ εἶπε. Ἡ μαμμὰ τὸ ἐπιδοκίμασε. Καὶ τὰ συμφώνησαν οἱ δυό τους νὰ τὸ ἐφαρμόσουν. Στὸν Κωστάκη, ἐννοεῖται, οὔτε λέξη.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ πεποίθησή του ἄρχισε νὰ κλονίζεται. ἀλήθεια τί καταλάβαινε ποὺ περίμενε ἐκεῖ ; Γιατί νὰ μὴν τὰ παρατήσῃ ὅλα καὶ νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ ;

Τὴν ὥρα ποὺ τὰ σκεπτόταν αὐτὰ ἕνας θόρυβος ξάφνισε τ᾽ αὐτί του. Ἡ πόρτα τοῦ ξενοδοχείου ποὺ ἔβγαζε στὸ στενὸ ἀκούστηκε νὰ κλείνῃ σιγά. Ὁ Χὼκ πήδησε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Τὴν ἴδια στιγμὴ δυὸ ἄνδρες πέρασαν ἀπὸ δίπλα του καὶ τόσο κοντὰ μάλιστα ποὺ ὁ ἕνας τὸν ἄγγιξε.

Ἀπ᾽ ὅ,τι εἶδε τοῦ φάνηκε πὼς κρατοῦσαν κάποιο δέμα. Θὰ ἦταν δίχως ἄλλο ἡ κάσσα. Τί νὰ κάνῃ τώρα; Νὰ τρέξῃ καὶ νὰ φωνάξῃ τὸν Τόμ ; Θὰ ἦταν παράλογο· οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔφευγαν στὸ διάστημα αὐτὸ καὶ δὲν θὰ μποροῦσαν πιὰ νὰ τοὺς παρακολουθήσουν. Ὄχι, θὰ τοὺς ἔπαιρνε μόνος του ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ ἴδῃ κατὰ ποῦ θὰ πᾶνε.

Ἔτσι μιλώντας, ἀπὸ μέσα του βέβαια, μὲ τὸν ἑαυτό του ὁ Χὼκ βγῆκε ἀπὸ τὸ στενὸ καὶ γλύστρησε σιγά-σιγὰ πίσω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σὰν γάτα μὲ τὰ πόδια του γυμνά, ἀρκετὰ πίσω τους ὅμως ὥστε νὰ μὴν τὸν πάρουν μυρουδιά.

Οἱ δυὸ κακοῦργοι προχώρησαν λίγο στὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ποτάμι, ὕστερα ἔστριψαν σ᾽ ἕνα στενὸ κι᾽ ἀνέβηκαν πρὸς τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ λόφο Κάρδιφ. Πέρασαν ἀπὸ τὸ σταιχειωμένο σπίτι ποὺ βρισκόταν καταμεσεὶς στὸ λόφο δίχως νὰ σταθοῦν καθόλου καὶ προχώρησαν. Ὕστερα τράβηξαν κατὰ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Πῆραν τὸ στενὸ μονοπάτι ἀνάμεσα στ᾽ ἄγρια βάτα καὶ χάθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Χὼκ στάθηκε τρέμοντας σὰν τὸ φύλλο καὶ νόμισε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε ἀπὸ τὸν φόβο του. Τώρα ἤξερε ποῦ βρισκόταν. Πέντε βήματα παρακάτω βρισκόταν ἡ μάντρα ποὺ περιτριγύριζε τὸ σπίτι τῆς χήρας Ντούγκλας. «Τόσο τὸ καλύτερο», σκέφτηκε. Ἂν τὸν θάψουν ἐδῶ θὰ εἶναι εὔκολο νὰρθοῦμε νὰ τὸν ξεθάψουμε.

Τώρα ἄκουσε μιὰ σιγανὴ φωνή, μιὰ πολὺ σιγανὴ φωνή, ποὺ ὡστόσο τὴν γνώρισε, ἦταν τοῦ Ἰνδιάνου Τζό : «Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! Συναναστροφὴ θὰ ἔχῃ πάλι. Τὸ φῶς ἀναμμένο τέτοια ὥρα».

—Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε !

Αὐτὴ ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ ξένου, τοῦ ξένου ἀπὸ τὸ στοιχειωμένο σπίτι. Ἡ καρδιὰ τοῦ Χὼκ πάγωσε ἀπὸ φρίκη. Ἐδῶ λοιπὸν εἶχαν σκοπὸ νὰ κάνουν τὴν «ἐκδίκησί» τους. Ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ὕστερα ὅμως θυμήθηκε πόσο καλὴ εἶχε φανεῖ πάντα μαζί του ἡ χήρα Ντούγκλα, καὶ πὼς τώρα αὐτοὶ οἱ ἐλεεινοὶ σκόπευαν νὰ τὴν σκοτώσουν. Ἄχ, νὰ μποροῦσε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ! Μὰ πῶς, ποὺ θὰ τὸν ἔπιαναν οἱ κακοῦργοι καὶ αὐτόν. Ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του μέσα στὸ ἕνα λεπτὸ ποὺ μεσολάβησε, ὥσπου ν᾽ ἀπαντήσῃ ὁ Τζό:

— Δὲν βλέπεις τίποτε γιατὶ ἔχεις μπρός σου αὐτοὺς τοὺς θάμνους. Ἔλα ἀπὸ δῶ. Νά, βλέπεις τώρα ;

— Ναί, θὰ ἔχῃ κόσμο. Καλύτερα εἶναι νὰ τ᾽ ἀφήσουμε.

— Νὰ τ᾽ ἀφήσουμε ; Τώρα ποὺ θὰ παρατήσω γιὰ πάντα τὸν καταραμένο τοῦτον τόπο; Νὰ τ᾽ ἀφήσω τώρα ποὺ μοῦ παρουσιάζεται μιὰ εὐκαιρία ποὺ ἴσως δὲν θὰ μοῦ ξαναπαρουσιαστῇ ποτέ; Στὸ εἶπα κι᾽ ἄλλοτε καὶ στὸ ξαναλέω : Δὲν τὰ θέλω τὰ ψωρόλεφτά της. Πάρτα ἐσὺ ἂν σοῦ κάνῃ γοῦστο. Ὁ ἄντρας της ὅμως μοῦ φέρθηκε ἐλεεινά· ὄχι μιὰ φορὰ μονάχα, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ μὲ ἔπιανε στὰ χέρια του. Ἦταν ἐκεῖνος ὁ σκύλος ὁ δικαστής ποὺ μ᾽ ἔχωνε πάντα στὴ φυλακὴ γιατὶ ἀλήτευα λέει. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ λιγώτερο. Μὲ ἔβαλε καὶ μὲ μαστίγωσαν. Ἐμένα νὰ μὲ μαστιγώσουν σὰν νὰ ἤμουν ὁ χειρότερος παλιοαράπης, μπροστὰ σ᾽ ὅλο τὸ χωριό ! Ὡρκίστηκα πὼς θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ, ἀλλὰ μοῦ τὴ γλύτωσε γιατὶ πρόλαβε νὰ πεθάνῃ. Ἡ γυναίκα του ὅμως ζῇ καὶ θὰ μοῦ τὸ πλερώσῃ αὐτὴ γιὰ λογαριασμό του.

—Ὤ, δὲ φαντάζομαι νὰ τὴ σκοτώσῃς ;

— Νὰ τὴ σκοτώσω ; Ποιὸς σοῦ εἶπε τέτοιο πρᾶγμα; Ἐκεῖνον θὰ τὸν ξεμπέρδευα, ἂν ζοῦσε ἀκόμη. Σὲ μιὰ γυναῖκα ὅμως παίρνει κανεὶς ἀλλοιῶς τὴν ἐκδίκησή του. Τὴ δένει χειροπόδαρα καὶ τῆς κόβει τὴ μύτη καὶ τ᾽αὐτιά.

— Τί λές ; Τζό, αὐτὸ εἶναι. . .

— Νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη τὶς ἰδέες σου νὰ τὶς κρατήσῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Ἀπὸ σένα θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς γιατὶ μόνος μου δὲν θὰ τὰ καταφέρω. Ἂν μοῦ κάνῃς τίποτε νάζια, δὲν τὸ χω δύσκολο νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴ μέση καὶ τότε θὰ βγάλω κι᾽ ἐκεῖνην. Λοιπὸν διάλεξε.

— Μιὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς, ἔλα. Ὅσο πιὸ γρήγορα, τόσο πιὸ καλά. Ἐμπρός.

— Τρελλάθηκες ; Τώρα ποὺ εἶναι ξάπνιος ἀκόμη ὁ κόσμος ; Σὰν πολὺ ὕποπτος μοῦ φαίνεσαι, φιλαράκο μου. Κάτσε αὐτοῦ ὥσπου νὰ σβύσουν τὰ φῶτα. Ἐγὼ δὲν βιάζομαι.

Ὁ Χὼκ κράτησε τὴν ἀναπνοή του καὶ ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ προσεκτικὰ βῆμα πρὸς βῆμα. Ἔξαφνα ἕνα κλαρὶ ἔτριξε πίσω του. Τοῦ Χὼκ κόπηκε ἡ ἀναπνοή. Στάθηκε ν᾽ ἀκούσῃ : βαθειὰ σιωπή. Δόξασε τὸ Θεὸ καὶ ἀθόρυβα ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ ὥσπου βγῆκε στὸ δρόμο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γέρο-Βάλλιζερ. Ἐκεῖ στάθηκε κι᾽ ἄρχισε νὰ βροντάῃ τὴν πόρτα. Σὲ λίγο πρόβαλε ὁ γέρος μὲ τοὺς δύο γιούς του στὸ παράθυρο.

— Τί τρέχει ; Ποιὸς κάνει τόση φασαρία τέτοια ὥρα. Ἔ, ποιὸς εἶναι ;

—Γρήγορα, ἀνοῖξτε μου καὶ θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

— Ποιὸς εἶσαι σύ ;

—Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Χὼκλμπέρρυ Φίνν. Ἀνοῖξτε γρήγορα.

— Ὁ Χὼκλμπερρυ Φίνν ; Σ᾽ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἀνοίγῃ κανεὶς τόσο εὔκολα τὴν πόρτα του. Βάλτε τον ὡστόσο μέσα, παιδιά, νὰ ἰδοῦμε τί θέλει.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴν τὸ μαρτυρήσετε σὲ κανέναν πὼς σᾶς τὸ εἶπα ἐγώ ! ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Χὼκ μόλις μπῆκε μέσα. Σᾶς παρακαλῶ, μὴ μὲ μαρτυρήσετε γιατὶ θὰ μὲ σκοτώσουν. Μὰ ἡ χήρα φάνηκε πάντα καλὴ μαζί μου καὶ θὰ σᾶς τὸ πῶ ἂν μοῦ δώσετε τὴ ὑπόσχεση πὼς δὲν θὰ μὲ μαρτυρήσετε.

— Θάναι κάτι τι πολὺ σοβαρό, γιὰ νὰ φαίνεται ὁ μικρὸς τόσο ταραγμένος, φώναξε ὁ γέρο Βάλλιζερ. Λέγε, παιδί μου. Κανεὶς δὲν θὰ σὲ μαρτυρήσῃ.

Τρία λεπτὰ ἀργότερα ὁ γέρος κι᾽ οἱ δυὸ γιοί του, ὡπλισμένοι κι᾽ οἱ τρεῖς ὥς τὰ δόντια, ἀνέβαιναν τὸν λόφο κι᾽ ὕστερα πῆραν μὲ προσοχὴ τὸ μονοπάτι. Ὁ Χὼκ πῆγε μαζί τους ὥς ἐκεῖ, μὰ ὕστερα κρύφτηκε πίσω ἀπὸ κάτι πέτρες καὶ στάθηκε ν᾽ ἀκούσῃ. Στὴν ἀρχὴ ἦταν βαθειά, καταθλιπτικὴ σιωπή—ὕστερα ἀκούστηκαν πολλὲς τουφεκιὲς μαζὶ καὶ μιὰ ἄγρια φωνή. Ὁ Χὼκ δὲν περίμενε περισσότερα. Τὸ ἔβαλε στὴν τρεχάλα καὶ κατέβηκε τὸν λόφο μὲ ὅση γρηγοράδα εἶχαν τὰ πόδια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ᾽

Τὸ ἄλλο πρωΐ—ξημέρωνε Κυριακή—μόλις ἄρχισε νὰ χαράζῃ ἀνέβηκε πάλι ὁ Χὼκ τὸν λόφο καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δειλὰ-δειλὰ τὴν πόρτα τοῦ Βάλλιζερ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ κοιμόνταν ἀκόμη, μὰ ὁ ὕπνος τους ὕστερα ἀπὸ τὶς νυχτερινὲς περιπέτειες ἦταν πολὺ ἐλαφρός. Ἀμέσως ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπ᾽ τὸ παράθυρο :

— Ποιὸς εἶναι ;

Ἡ φοβισμένη φωνὴ τοῦ Χὼκ ἀπάντησε σιγανά :

—Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Χὼκ Φίνν.

—Σ᾽ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἡ πόρτα μου εἶναι ἀνοιχτὴ νύχτα καὶ μέρα. Κακόμοιρο παιδί, φαίνεσαι πὼς πέρασες ἄσχημη νύχτα, μὰ ἐκεῖ εἶναι ἕνα κρεββάτι στὴ διάθεσή σου, μόλις ἀποφᾶς νὰ πέσῃς νὰ ξαπλώσῃς. Μὰ τὰ νέα ποὺ ἦρθες νὰ σοῦ ποῦμε δὲν εἶναι τόσο εὐχάριστα, ὅσο θὰ ἤθελαμε καὶ μεῖς καὶ σύ. Δὲν τοὺς πιάσαμε τοὺς ἐλεεινούς, οὔτε τοὺς χτυπήσαμε. Ὅπως μᾶς ὡδήγησες ἐσὺ πῆγαμε μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν ὥσπου φθάσαμε καμμιὰ εἰκοσαριὰ βήματα κοντά τους. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ μοῦ ἦρθε νὰ φτερνιστῶ. Μεγαλύτερη κακοτυχία δὲν μποροῦσε νὰ μὲ βρῇ ! Ὅ,τι κι᾽ ἂν ἔκανα, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ κρατήσω. Μόλις λοιπὸν φτερνίστηκα ἄκουσα ἐκείνους τοὺς ἐλεεινοὺς ποὺ πετάχτηκαν ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦταν κρυμμένοι καὶ ἔκαναν νὰ φύγουν. Ἤμουνα μπροστὰ κι᾽ ἀμέσως φώναξα : Χτυπῆστε τους, παιδιά ! Πυροβολήσαμε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκουγόταν ὁ θόρυβος ἀπὸ τὰ βήματά τους, μὰ πρόλαβαν οἱ κακοῦργοι καὶ τὸ ἔσκασαν. Τρέξαμε ἀπὸ πίσω τους μὰ δὲν μπορέσαμε νὰ τοὺς φτάσουμε. Μᾶς ἔρριξαν κι᾽ αὐτοὶ δυὸ πιστολιὲς τὴ στιγμὴ ποὺ φεύγανε μὰ οἱ σφαῖρες δὲν μᾶς πεῖραξαν. Ὅταν πάψαμε πιὰ ν᾽ ἀκοῦμε τὰ βήματά τους ἀφήσαμε τὴν καταδίωξη καὶ κατεβήκαμε στὸ χωριὸ νὰ ξυπνήσουμε τοὺς χωροφύλακες. Σηκώθηκε ἀμέσως ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ πῆρε ἀρκετοὺς μαζί του καὶ κατέβηκαν νὰ φρουρήσουν τὴν ἀκροποταμιά. Μόλις ξημερώσῃ γιὰ καλὰ ὁ ἀστυνόμος καὶ ἡ περίπολος θὰ πᾶνε νὰ κάνουν ἔρευνες μέσα στὸ δάσος. Θάθελαν ὅμως νὰ εἶχαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἐλεεινῶν αὐτῶν, θὰ τοὺς βοηθοῦσε πολύ. Ἀλλὰ φυσικὰ δὲν θὰ μπόρεσες νὰ τοὺς ἰδῇς διόλου μὲς στὴ νύχτα γιὰ νὰ μᾶς τοὺς περιγράψῃς ὁπωσδήποτε.

— Πῶς, πῶς. Γοὺς εἶχα ἰδεῖ καὶ πρὶν μὲς στὴν πολιτεία καὶ τοὺς παρακολούθησα μάλιστα.

—Ἀ, μπράβο, πές μου λοιπὸν πῶς εἶναι, παιδί μου.

—Ὁ ἕνας εἶναι ὁ γέρο-κωφάλαλος Ἱσπανὸς ποὺ εἶχε κατεβεῖ στὸ χωριὸ κάνα δυὸ φορὲς τώρα τελευταῖα, καὶ ὁ ἄλλος εἶναι ἕνας βρωμιάρης κουρελῆς. . .

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ὁ Τὸμ κι᾽ ἡ Μπέκυ στάθηκαν θαυμάζοντας τὸ φαντασμαγορικὸ θέαμα. . .

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Εἶναι δυὸ μικροὶ Πολωνοὶ ἀπὸ μιὰ πόλη κοντὰ στὴ Βαρσοβία. Τὸ ἀγοράκι ποὺ ξέρει καλὴ φυσαρμόνικα—οἱ Πολωνοὶ εἶναι σπουδαῖοι μουσικοὶ — παίζει γιὰ νὰ διασκεδάζει τὴ μικρή του φίλη.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠ' ΤΗ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΖΩΗ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΨΕΥΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

Κάθε νέα εἴδηση ποὺ μᾶς ἔλεγε ὁ ἀρχηγός μας, τὴν ἀκούγαμε ὅλοι οἱ πρόσκοποι μὲ μεγάλη χαρά. Ἔτσι κι' ὅταν μᾶς εἶπε πώς θὰ κάναμε ψευτοπόλεμο δὲν περιμέναμε παρὰ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φεύγαμε γιὰ τὸ πεδίο τῆς μάχης.

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ καλοκαιριοῦ ἀντήχησαν πάλι, μέσα στὴ πολυθόρυβη πόλη, οἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα τῶν προσκόπων. Ἄλλοι παραμερίζουν νὰ περάσουν, ἄλλοι τοὺς χειροκροτοῦν, μὰ οἱ πρόσκοποι περνοῦν ἀνάμεσά τους μὲ ζωηρότητα, καὶ προχωροῦν μὲ σταθερὸ βῆμα γιὰ τὴν ἔξοχή, ἐνῶ τραγουδοῦν:

«Εἴμαστε τὰ προσκοπάκια
Ὅλα διαλεχτὰ παιδιὰ
Καὶ στὴ φωτιὰ μὲ γερὴ καρδιὰ
Τρέχουμε ὅλα μας!»

Τώρα ἡ πόλη φαίνεται πίσω μας σὰν ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, ἔχουμε βγεῖ στὴν ἐξοχή. Ὁ ἀρχηγός μας, χωρίζει τὰ διάφορα τμήματα. Μπροστὰ πηγαίνουν οἱ «ἀνιχνευτὲς» ἀκολουθεῖ ἡ «ἐμπροσθοφυλακή», τὸ «κύριο σῶμα», κι' ἡ ὀπισθοφυλακή, ἐνῶ ὁ ἐχθρὸς φεύγει ἀπὸ ἄλλο ἄγνωστο δρόμο γιὰ νὰ κάνῃ αἰφνιδιασμό.

Προχωροῦν ὅλα τὰ σώματα νὰ καταλάβουν τὶς θέσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ ἀμυνθοῦν. Μετὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα οἱ ἀνιχνευτὲς εἰδοποιοῦν ὅτι εἶδαν τὸν ἐχθρό.

Ὅλοι πέφτουν στὴ γῆ. Τριγύρω δὲν ἀκούγεται τίποτε. Τὰ δυὸ ἀντιμέτωπα σώματα ὅλο καὶ πλησιάζουν. Κι' ἔξαφνα μέσα στὴ γενικὴ σιωπὴ ἀκούγεται τὸ ἀνατριχιαστικὸ «Ἀλτ!» ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ πυροβολισμό. Σκοτώθηκε ἕνας ἀνιχνευτής! Ἡ καρδιὰ ὅλων χτυπᾶ δυνατά. Πρέπει νὰ δείξουν στὸν ἀρχηγό τους πὼς εἶναι ἄξιοι τῶν προσκόπων ποὺ σκοτώθηκαν γιὰ τὴν πατρίδα στὸ Ἀϊδίνι, καὶ πὼς μποροῦν νὰ τοὺς μεταχειρισθοῦν σὲ ὅμοια περίσταση. Ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ. Οἱ ἀνιχνευτὲς σκοτώθηκαν ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ποὺ ξέφυγε μὲ σωστὸ κίνδυνο καὶ κατώρθωσε νὰ φτάσῃ στὸ «κύριο σῶμα» νὰ πῇ τὰ ὅσα εἶδε, καὶ τὶς θέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ φαίνεται πὼς δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐχθρό, καὶ ζητεῖ ἐνίσχυση ἀπὸ τὸ κύριο σῶμα. Σὲ λίγο ἔρχεται ἀρκετὴ δύναμη προσκόπων. Τώρα ἡ πάλη γίνεται πιὸ δύσκολη· καὶ τὰ δυὸ στρατεύματα πολεμοῦν μὲ τὸ ἴδιο πεῖσμα. Κάπου κάπου ἀκούγεται καὶ κανένα "Ἀλτ! μὰ κανεὶς δὲν ὑποχωρεῖ. Τὸ κύριο σῶμα ὅλο καὶ πλησιάζει, καὶ τώρα πέφτει στὸν ἐχθρὸ μὲ ὁρμή, γιατὶ ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἔχει σχεδὸν καταστραφῆ.

Μπρὸς στὴ παράτολμη αὐτὴ ἐπίθεση ὁ ἐχθρὸς ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ. Τὸ κύριο σῶμα ἀφοῦ ἐνίσχυσε τὴ δεξιὰ καὶ ἀριστερὴ πτέρυγα, σιγὰ-σιγὰ κατώρθωσε νὰ περικυκλώσῃ τὸν ἐχθρό, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐξακολουθεῖ νάγωνίζεται μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία καὶ θάρρος. Μερικὰ "Ἀλτ! μαζεμένα ἀκούγονται, ὁ ἐχθρὸς μπόρεσε νὰνοίξῃ διέξοδο στὴ κυκλωτικὴ ἐπίθεση καὶ προσπαθεῖ νὰ φύγῃ. Τὸ κύριο σῶμα δὲ μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσει τὴ κυκλωτικὴ κίνηση. Ὁ ἐχθρὸς τὴ διασπᾷ, κι' ἡ μάχη ἀρχίζει σῶμα μὲ σῶμα. Τὰ "Ἀλτ! τώρα πιὰ συχνά, καὶ τὰ σώματα τῶν σκοτωμένων πέφουν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Σωστὸ πανδαιμόνιο ἀρχίζει. Ὁ ἐχθρὸς φαίνεται σασταισμένος. Θέλει νὰ ὑποχωρήσῃ μὰ δὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση. Μέσα στὰ διαπεραστικὰ "Ἀλτ! καὶ στὴ πολεμικὴ βοὴ ἀντηχοῦν οἱ σάλπιγγες ἀναγγέλλοντας τὴ λαμπρὴ νίκη καὶ τὴν κανόνιεθρία τοῦ ἐχθροῦ, ἐνῶ οἱ τραυματιοφορεῖς μαζεύουν τοὺς λαβωμένους. Σὲ λίγο σκοτωμένοι, λαβωμένοι... ἀνασταίνονται, καὶ οἱ ἀντίπαλοι ἔγιναν πάλι φίλοι.

Ἀφοῦ ὁ ἀρχηγὸς ἔκανε κριτικὴ πάνω στὴ μάχη, ξεκινήσαμε γιὰ τὴν πόλη μὲ μεγαλύτερο ἐνθουσιασμό, περνῶντας ἀπὸ λόφους, δάση, καὶ μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας ποὺ τάραζε κάθε τόσο ὁ μονότονος σκοπὸς τοῦ κούκκου τὰ στόματα τῶν προσκόπων ἄνοιξαν πάλι καὶ μὲ δυνατότερες φωνὲς ἀκούστηκαν στὴν ἐρημιὰ τὰ κρυσταλένια τους τραγούδια:

Περπατεῖ καὶ βροντᾶ
ὅρη δάση περνᾶ...
καὶ μὲ βῆμα ταχὺ
μὲς τοὺς κάμπους ἠχεῖ...

Ὑδραιόπουλο [Β]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ

Β'.

Μισολιποθυμισμένη ἀπὸ τὴν τρομάρα καὶ περισσότερο ἀπὸ φόβο μήπως τὶς φάω, μπήγω τὶς φωνές: «Ἀαα!!.. Χρυσούλα, τρέχα!» Πρὶν ἔρθει ἡ ἀδελφή μου κατεβαίνω τὶς σκάλες φωνάζοντας τὸν μπαμπᾶ. Καμμιὰ ἀπάντηση. Τρέχω πάλι ἐπάνω ἐνῶ σκεπτόμουν πὼς ἴσως... ὁ Θεὸς τὰ ἔφερε ἔτσι τὰ πράγματα νὰ μὴ μ' ἀκούσῃ ὁ μπαμπᾶς καὶ μὲ κατσαδιάσει.

—"Αχ! πόσο τρόμαξα, καημένη, μοῦ λέει ἡ ἀδελφή μου μόλις μπῆκα στὴν κουζίνα. Νόμιζα πὼς ζηματίστηκες ὁλόκληρη μόλις ἄκουσα τὶς φωνές σου.

Τί ἀστεία ποὺ μοῦ φάνηκε ὅταν εἶδα μὲ τί ἀπελπισμένο βλέμμα κοίταζε τὸ ὡραῖο φαγὶ σκορπισμένο καταγῆς. Ἀλλὰ ἦταν ὥρα γιὰ γέλια; "Επρεπε νὰ κάνουμε γρήγορα γιατὶ ὁ μπαμπᾶς θὰ μᾶς πρόφταινε.

—"Ελα Χρυσούλα τῆς λέω τρέμοντας, μάζευε! Μπορο... ἄ-ἄχου τί ἔπαθα! Μᾶς ἔρχονται γέλια... "Ενας κόμπος σφίγγει τὸ λαιμό μου... μοῦρχεται νὰ κλάψω... ἀλλά... τὸν κατάπινω καὶ γελῶ... Τρέχω στὴ σκάλα.

— Βασιλεία ἤρθε ὁ μπαμπᾶς; φωνάζω μὲ καρδίαν πάλλουσαν.

— Ὄχι!.. μοῦ ἀποκρίνεται ἀπὸ κάτω ἡ ὑπηρέτρια μας. Τρέχω πάλι μέσα. Ὅλα ἔχουν μπεῖ ξανὰ μὲς στὸ στραβὸ ταψί. "Α! νὰ καὶ δυὸ κρομμύδια μ' ἕνα κομμάτι ψάρι κάτω ἀπό... τὸ κασάκι τῶν παπουτσιῶν!

Τό ταψὶ ἦταν γεμάτο βρωμόνερα. Ἐπλυνα τρεῖς τέσσερις φορὲς τὴν «καταραμένη στοματάρα καὶ... ἐπιτέλους συνῆλθε! Σὲ λίγο ἔβραζε πάλι πάνω στὴν γκαζιέρα. Δόξα σοι ὁ Θεός!.

— Χρυσούλα πάρε σὲ παρακαλῶ μὲ τὴ σκούπα τὰ χυμένα λάδια.

Τί περιμένετε ὅμως ἀπὸ ἕνα μυαλουδάκι 11 χρονῶν; Σέρνει τὰ λάδια σ' ὅλη τὴν κουζίνα! Καινούργια συμφορά! κι' ἂν γλυστρήσῃ τώρα κανεὶς καὶ πέσει; Δὲν προφθαίνω καλὰ-καλὰ νὰ τὸ σκεφθῶ καὶ βλέπω τὴν ἀδελφή μου στρωμένη στὰ πλακάκια.

Βρίσκω στὸ πλάϊ μου ἕναν τενεκὲ γεμᾶτο νερὸ καὶ τὸν ἁδιάζω καταγῆς. Σωστὴ πλημμύρα τώρα. Παίρνω ἕνα σφουγγαρόπανο καὶ μαζεύω τὰ νερά. Μετὰ μισὴ ὥρα ἡ κουζίνα ἦταν ἔτοιμη. Τώρα κάναμε πάνω στὰ πλακάκια δοκιμές... γλυστριᾶς. Δόξα σοι ὁ Θεός! κανένας δὲν θὰ μᾶς πάρῃ μυρωδιά. Μπρέε! τὸ ψάρι ἀκόμη στὴ φωτιά;.. Ἀνοίγω τὸ καπάκι μόνο μιὰ στοματάρα ἀνοικτὴ καὶ μιὰ ραχοκοκκαλιὰ φαινόταν... Θεέ μου! ἔρχεται κι' ὁ μπαμπᾶς!..—"Ε, ἔγινε καλὸ τὸ ψάρι;

—Ἀμέ; ἔκκακο! ἔλα νὰ τὸ δῇς καὶ νὰ μοῦ πῇς ἂν τὸψησα καλά.

—Καϋμένη! αὐτὸ ἔλυωσε ὅλο! βράζει πολλὴ ὥρα;

— Μά... θὰ εἶναι ὡς δυ... μιάμισυ ὥρα...

— Μιάμισυ ὥρα; ! μὰ 10 λεπτὰ ἢ θέλε νὰ βράσῃ τὸ ψάρι. "Εβαλες ἁλάτι;

—Ἀμέ;

— Μὰ εἶχα βάλει κι' ἐγώ, καϋμένη; Ὥραῖο θὰ τὄκαμες.

— Γιὰ δοκίμασε ὅμως, μπαμπᾶ, νὰ δῇς τί ὡραῖο ποὺ εἶναι· δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἁλμυρό.

Κι' ὁ μπαμπᾶς δοκιμάζει. Τὸν βλέπω μὲ ἀγωνία· θὰ τοῦ ἄρεσε ἄραγε;

— Αὐτὸ εἶναι ὅλως διόλου ἀνάλατο! λέγει στὸ τέλος. Ἀχ καϋμένη "Ανα, δὲν εἶσαι γιὰ τίποτα.

— Μά... ἀφοῦ ἔβαλα σοῦ λέω; μόνο.. ξέρεις;... ἔγινε ἔκκτνο ποὺ εἶπες... Ἂν δὲν τὄβλεγες δὲν θὰ γινόταν.

—Ἀναποδογύρισε τὸ ταψί; Τὄξερα ἐγὼ πὼς θὰ γινόταν.

Ἰωνία [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμά, γιατὶ ὅταν πονάει τὸ κεφάλι βάζουν κρύες κομπρέσσες;

— Γιὰ νὰ κατεβῇ τὸ αἷμα στὰ πόδια, παιδί μου.

— Καὶ τότε ἀρχίζουν νὰ πονοῦν τὰ πόδια;

Σκυριανόπουλο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1938

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΣ ΦΥΛΛΑΔΙΑ

Καθὼς ξέρετε, ὁ διαπλασιακὸς χρόνος ἀρχίζει τὸ Δεκέμβρη καὶ τελειώνει τὸ Νοέμβρη. Ἐπομένως κάθε τόμος μου *ἔχει στὴν ἀρχὴ καὶ μερικὰ φυλλάδια μὲ χρονολογία περσινή*. Π.χ. ὁ τόμος τοῦ 1937 ἀρχίζει μὲ τὰ τέσσερα φυλλάδια τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1936. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ξεχνοῦν συχνὰ ὅσοι μοῦ παραγγέλνουν πλαιὰ φυλλάδια γιὰ νὰ συμπληρώσουν ἕνα τόμο τους καὶ μοῦ γράφουν π. χ.: «Στεῖλε μου τὸ 35 καὶ τὸ 36 φυλλάδιο τοῦ 1928» κι' ἐνοοῦν τοῦ 1929. Τοὺς τὰ στέλνω, μοῦ τὰ γυρίζουν πίσω, τὰ ξαναστέλνω, φασαρία... Λοιπόν, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ λάθος μπορεῖ νὰ γίνεται συχνά, σοῦ λέω, σ' ὅσους μοῦ παραγγέλνουν παλαιὰ φυλλάδια, μαζί μὲ τὸ χρόνο, νὰ μοῦ γράφουν καὶ τὸ πρῶτο μυθιστόρημα ποὺ περιέχει ὁ τόμος ποὺ θέλουν νὰ συμπληρώσουν. Π. χ. «Στεῖλε μου τὸ 35 καὶ τὸ 36 φυλλάδιο τοῦ δεῖνα χρόνου, ποὺ ἀρχίζει μὲ τὸ μυθιστόρημα «*Τὸ μυστήριο τῆς ἐανθῆς κούκλας*». Ἔτσι, καὶ λανθασμένος νὰ εἶναι ὁ χρόνος θὰ ξέρω τί φυλλάδια πρέπει νὰ στείλω.

Ρενὲ Σαρηβαξεβάνη, ἐκράτησα καὶ τὰ δυὸ σκίτσα γιὰ τὸ διαγωνισμό. Τὴ φράση σου «βαριέμαι κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ποὺ, δυὸ μῆνες τώρα, δὲν κάνω τίποτα, ἀλλὰ ἐπίσης βαριέμαι νὰ κάνω κάτι γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ βαριεμάρα μου», ποὺ λές πὼς τὴν ἔγραψες μὰ δὲν τὴν καταλαβαίνεις οὔτε σύ, ἐγὼ τὴν καταλαβαίνω: εἶναι τὸ κορύφωμα τῆς καλοκαιρινῆς «τεμπελίτιδος». Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῇς: μόλις μπῇ ὁ Ὀκτώβρης, θὰ σοῦ περάσῃ. Τὰ *σβύνω* καὶ *ξέρω* πολλοὶ τὰ γράφουν καὶ *σβήνω*, *ξαίρω*, κι' ἴσως εἶναι σωστότερα ἔτσι· ἡ ἄλλη γραφὴ ὅμως εἶναι ἡ συνηθισμένη, κι' ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέα πὼς τὸ συνηθισμένο εἶναι καὶ τὸ σωστό

Πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξη τὸ γράμμα σου, *Πριγκηπέσσα*. Ἀλλὰ καὶ πολὺ φυσικὴ ἡ νοσταλγία σου γιὰ τὴ διαπλασιακὴ ζωὴ ποὺ τόσο βιαστήκες νὰ φύγῃς. Γιατὶ ἡ ἄλλη, ἡ «κοσμική», ποὺ ἔκανες αὐτὸν τὸν χρόνο, δὲν εἶναι γιὰ τὸν χαρακτῆρα σου καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ σὲ κουράσῃ. Ἔλαβα μὲ χαρὰ τὶς ἀπαντήσεις σου στοὺς Διαγωνισμούς. Ἀλήθεια, πολὺ ἐξαιρετικὲς πέννες δὲν ὑπάρχουν σήμερα στὴ Σελίδα ὅπως ἄλλοτε· καλὲς ὅμως εἶναι ἀρκετές, κι' ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένη.

Δέν ἔχω πιά, *Μεγάλη Ἑλλάς*, τὰ χειρόγραφα τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐκείνου γιὰ νὰ ἰδῶ, ἀλλὰ πολὺ πιθανὸ νὰ παρέτρεξα ἢ νὰ διάβασα κακὰ τὴ σημειουμένη ἡλικία. Κι' ἐγὼ ἀπόρησα μὲ τοὺς 38 βαθμοὺς ποὺ ἔγραφε ἡ *Κίτρινη Ἀράχνη*, ἀφοῦ κι' ἐσύ, στὶς μεγαλύτερες ζέστες, δὲν ἔχουμε παραπάνω ἀπὸ 35 ἢ 36. Κι' ἀκριβῶς σὰν παράξενο τὸ ἀνέφερα στὴν ἀπάντησή μου. Ἂς εἶναι, ἀπὸ τὸ *Νάρκισσο* πάντα συχνότερα μοῦ γράφεις καὶ μπορεῖ νὰ σὲ ζητεύῃ. Γιὰ μένα, τὸ ξέρεις, ἡ χαρὰ μου εἶναι νὰ μοῦ γράφουν οἱ παλιοί μου φίλοι.

Δὲν θυμοῦμαι, *Νίκη*, γιὰ τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ καὶ χάθηκε, ἀφοῦ πέρασε τόσος καιρὸς χωρὶς νὰ ἰδῆς τίποτα, καὶ καλὰ ἔκαμες ποὺ ἔστειλες ἄλλο. Ἀλήθεια, τρία γράμματά σου ἔμειναν χωρὶς ἀπάντηση; Περίεργο μοῦ φαίνεται. Μὰ οὔτε κἂν τἀνέφερα; Τότε δὲν θὰ ἔρθασαν στὰ χέρια μου. Ἔλαβα καὶ τὴ φωτογραφία σου. Πολὺ καλὰ θυμοῦμαι τὸν παλιό μου *Ραοῦτεν* καὶ πές του τὰ χαιρετισματά μου.

Ραϋμόνδε Κοτσίφη, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ baccalaureat ποὺ πῆρες μὲ «très bien» ὕστερ' ἀπὸ ἐξετάσεις σὲ τόσο αὐστηρὴ ἐπιτροπή. Καὶ τὰ ἑλληνικά, βλέπω, τὰ γράφεις πολὺ καλά. Ψευδώνυμο ὄχι, οἱ ἀγοραστὰ δὲν μποροῦν νὰ πάρουν. Πὲς στὸν *Ἀρη* πὼς εὐχαρίστως θὰ διάβαζα καὶ δικό του γράμμα.

Χαίρω, *Εὐάγγελε Καραγιώργη*, γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐξοπάθωμα. Ἔλαβα τὴν ἐπιταγή, ἐνέγραψα τὸν ξάδελφό σου γιὰ τὸ 1938 καὶ τοῦ ἔστειλα ὅλα τὰ παρασμένα φυλλάδια. Στὸ γράμμα σου βλέπω πολλὰ ὀρθογραφικὰ λάθη. Τὰ περισσότερα εἶναι βέβαια ἀπὸ ἀπροσεξία καὶ πρόσεχε ἄλλη φορά: πρὶν γράψῃς μιὰ λέξη, νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ θυμᾶσαι πρῶτα πῶς γράφεται.

Ἀλήθεια, *Μεγάλη Ἰδέα*, ἕνα χρόνο εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλ' ἀφοῦ ἦταν τόσα ἐμπόδια, δὲν μπορῶ νὰ παραπονεθῶ. Ποιός λέει πὼς δὲν ὑπάρχει σήμερα εἰλικρινὴς φιλία; Τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ αἴσθημα ποτὲ δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὸν κόσμο, οὔτε θὰ λείψῃ. Ὅσο ὑπάρχει ἄνθρωπος, θὰ ὑπάρχῃ κι' αὐτό. Ἐννοῶ πολὺ καλὰ τὴ λύπη σου γιὰ τὸ χωρισμό ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη σου φίλη· ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι. «Μόνο βουνὸ μὲ βουνὸ δὲν σμίγει» λέει ἡ παροιμία.

"Ελαβα, *Φώτω Μίχα*, καὶ χάρηκα πολύ. Ὡραιότατο τὸ διήγημα καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Νοέμβρη, γιατὶ δυστυχῶς, στὰ ὀκτασέλιδα, τώρα ποὺ πρέπει νὰ τελειώσουν τὰ μυθιστορήματα, δὲν ὑπάρχει τόπος. Στέλνε μου ὅμως γιὰ τὸ μέλλον, καὶ σ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ σ' ὅ,τι ἄλλο θέλεις. Καὶ πάλι εὐχαριστῶ.

Μπιάνκα Σορέλλι, πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ σημερινό σου γράμμα. Τὸ κομμάτι ποὺ μετέφρασες, ἀφοῦ εἶναι τόσο μεγάλο, καλὰ ἔκαμες ποὺ δὲν τὸ ἔστειλες, γιατὶ δὲν θὰ χωροῦσε στὴ Σελίδα. Μπορεῖς ὅμως, νὰ μεταφράζῃς μικρότερα, ἀφοῦ ξέρεις τόσο καλὰ γαλλικά. Ναί, μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ σ' ἔβλεπα καὶ στὸ γραφεῖο μου κι' ἐλπίζω νὰ εὐκαιρήσῃς φέτος καμμιὰ φορά.

Θυμοῦμαι, *Ἀστερον τῆς Αὐγῆς*, ποὺ ἦρθες στὸ γραφεῖο μου μὲ στολὴ Ὁδηγοῦ. Εἶδα τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὴν κατασκήνωση καὶ τί πολλὰ ταξίδια ἔκαμες αὐτὸ τὸ καλοκαίρι. Τώρα χειμώνας, μαθήματα, ἐργασία... Ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι δὲν θἀργήσῃ. Νά, ὡς ποὺ νὰ κάμῃς ἔτσι, θὰ ξαναρθῇ. Καὶ θἀρχίσουν πάλι οἱ διασκεδάσεις—φτάνει μόνο ἡ ἐργασία νὰ πᾷ καλά...

Ἤσουν πολὺ γελασμένος, *Ταυρομάχε*, ὅσο ἐνόμιζες πὼς τὸ θέατρο δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ δώσῃ τὴν ἀπόλαυση ποὺ δίνει ὁ κινηματογράφος. Εὐτυχῶς ἦλθε ἡ παράσταση τῆς «Ἠλέκτρας» στὸ Ὠδεῖο τοῦ Ἡρώδη, ποὺ σ' ἔκαμε νἀλλάξῃς ἰδέα. Πολὺ σωστὰ αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὴν ἀναβίωση τοῦ ἀρχαίου δράματος. Γιὰ τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο δὲν θυμοῦμαι· ἴσως θὰ περιμένῃ ἀκόμα τὴ σειρά του—ἔχω τόσο πολλά. Ἡ γελοιογραφικὴ σειρὰ ὄχι πολὺ τεχνικὰ ἀντιγραμμένη.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νἀπαντήσω. Ὅσοι μοῦ ἔγραψαν, ἂς κάμουν ὑπομονὴ ὡς τὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ Ρεκλάμα» τοῦ *Ἀδολάρ*. Τὸ θέμα καλὸ ἀλλὰ ἔχει δυὸ πυρῆνες ποὺ ἀναπτύσσονται παράλληλα μὲ ζημιὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου: τῆς περιεργείας νὰ διαβάσῃ τὴν ρεκλάμα καὶ τοῦ φερσίματος τῆς μικρούλας. Ἔπρεπε ν' ἀναπτυχθῇ μόνον τὸ ἕνα, τὸ πρῶτο προτιμότερο, γιὰ νὰ εἶναι καλὸ τὸ κομμάτι. —«Τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ» τοῦ *Ἀσπρου Γλάρου*. Τὸ θέμα ἔχει χρησιμοποιηθεῖ καὶ ἀπὸ ἄλλους· ἐσὺ δὲν λές τίποτε τὸ καινοφάνο οὔτε ἀναπτύσσεται ἀρκετά. —«Τὸ πουλάκι» τοῦ *Δόνιφαν*. Ἀσυνεπές. Ἐνῶ λέει ὅτι δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωση τὸ ὅτι ὁ σκύλος ἄρπαξε τὸ πουλάκι, ὕστερα ἀρχίζει τὸ μοιρολόγι ἐπάνω στὸ πτῶμα του, καὶ τέλος ἐσοπᾷ μὲ τὴ βέργα στὴ ράχη τοῦ σκύλου. Συνιστῶ στὸν *Δόνιφαν* νὰ μάθῃ τὸν σκύλο τοῦ νὰ μὴν κυνηγᾷ πουλάκια καὶ νὰ μὴν τὸν δέρνῃ ἐκ τῶν ὑστέρων. —«Ὁ φάρος» τοῦ *Μιχαὴλ Στρογκώφ*. Ἀπίθανο καὶ φανταστικό. Φάρος ποὺ νὰ γίνεται αἰτία νὰ πνίγονται καράβια, ποὺ ἀκούστηκε; Τότε νὰ καταργηθοῦν οἱ φάροι σ' ὅλο τὸν κόσμο. Γράφετε πράγματα ἀπὸ τὴ ζωή σας, ἀπὸ τὸ ἄμεσο περιβάλλον σας, κι' ἀφῆστε τὴ φαντασία σας γι' ἀργότερα. —«Μαγικὸ ταξίδι» τοῦ *Παγζουρλισμοῦ*. Ὑστερεῖ στὸ μέτρο, στὸ ρυθμὸ καὶ ἔχει πολλὰ περιττὰ παραγεμίσματα. —«Ἐρασιτεχνικὴ ὀρχήστρα» τοῦ *Σωτεκοῦ*. Τὸ θέμα χαριτωμένο καὶ ἀρκετὰ καλὰ ἀναπτυγμένο. Ἤθελε μεγαλύτερη ἁπλότητα καὶ στὴ γλῶσσα καὶ στὸ γράψιμο. Τὸ ὕφος του εἶναι πολὺ ψεύτικο καὶ ἡ γλῶσσα τεχνητή. Μὴν παρασύρεσθε ἀπὸ τὸ γράψιμο τῶν ἐφημερίδων. Γράφετε ἁπλά, σὰν παιδιὰ ποὺ εἶσθε. — «Μόνο δυὸ δάκρυα» τῆς *Μαρίας-Σεούαρ*. Κι' αὐτὸ —μ' ὅλο ποὺ τὸ θέμα εἶναι κοινό—θὰ κέρδιζε πολὺ ἂν ἦταν ἁπλούστερα γραμμένο. Ἔχει ὅμως ἐξεζητημένο λυρισμὸ καὶ εἶναι γεμάτο ἀποσιωπητικά. —Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ὁ παλαιός μου φίλος καὶ συνεργάτης *Κώστας Ἀθ. Μιχαηλίδης*, ποὺ μένει στὴν Ἠγουμενίτσα τῆς Ἠπείρου, ἀγγέλλει τὴν ἔκδοση ἑνὸς περισπουδάστου βιβλίου. Ὁ τίτλος «**Τὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκόσμιας Λογοτεχνίας**», μᾶς λέει τί λογῆς θὰ εἶναι τὸ περιεχόμενό του καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπεκταθῶ. Μὰ οὔτε καὶ τὴ χρησιμότητα νὰ ἐξάρω τέτοιου βιβλίου, τὴν καταλαβαίνει καθένας. Θἀποτελῆται ἀπὸ 400 σελίδες, καὶ τιμᾶται 200 δραχμὲς σὲ καλὸ χαρτί, καὶ 400 δρ. σὲ χαρτὶ πολυτελείας. (Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ μισὴ καὶ μιὰ λίρα Ἀγγλίας). Ὅσοι θέλουν νὰ τὸ πάρουν, ἂς στεῖλουν τὸ ἀντίτιμο μὲ τὴ διεύθυνσή τους, ἀπευθείας στὸν κ. Μιχαηλίδη, Ἠγουμενίτσαν Ἠπείρου ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου. Μποροῦν νὰ προκαταβάλουν καὶ μόνο τὰ μισὰ (100 δρ. ἢ 200) καὶ τἄλλα μισὰ νὰ τὰ πληρώσουν ὅταν θὰ λάβουν τὸ βιβλίο, ποὺ θὰ τοὺς σταλῇ τότε *ἐπὶ ἀντικαταβολῇ* (contre remboursement).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ρωτεντὲν* (εἶδα τί ὡραῖα περάσατε στὸ μακρινὸ ἀλλ' ἐξοιδαύμαστο αὐτὸ χωριουδάκι καὶ τοῦ χρόνου νὰ ξαναπᾶτε) *Ἀστερον Γλάρον* (καλὰ ἔκαμες αὐτὴ τὴν ἀπάντησή σου θὰ ἔχω τώρα ὑπ' ὄψι· τὴν ἄλλη τὴν ἔσχισα·) *Ἄβυσσον* (σοῦ ἔστειλα 2 δεσμ. λυσόχαρτο· γιὰ τὸν Ὁδηγό, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος, θὰ μοῦ στείλῃς ἄλλες 7 δραχμές· ἐπειδὴ ὅμως εἶναι παλιός, πρέπει νὰ διαβάσῃς τὶς τροποποιήσεις ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸ 10 ἐφετεινὸ φυλλάδιο·) *Κάου-Μπόϋ* (λυσόχαρτο, Ὁδηγὸ καὶ φυλλάδιο 37 ἔστειλα· ὄχι, δὲν τὰ βάζω μὲ τὴν ἐξοχή, μὰ τώρα ποὺ γύρισες, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς) *Μαρίλλην Ν. Νικολάου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Κυψελωτάκι* (καλὴ πρόοδο καὶ στὴν τρίτη· ἔλαβα καὶ περιμένω). *Τρισεύγενην* (κι' ἐλπίζω νὰ ἀφήσῃ πιὰ ἡ τεμπελιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ· ναί, κι' ἀγόρια παίρνουν θηλυκὰ ψευδώνυμα — Νίκη, Θύελλα, Μπομπουλίνα— καὶ κορίτσια

παίρνουν ἀρσενικά—Ἀνεμοστρόβιλος, Ἑλληνισμός, Ἰδανισμός — ἀλλὰ στὴν ἔγκριση πάντα σημειώνω ἀ. γιὰ τἀγόρια καὶ κ. γιὰ τὰ κορίτσια· στεῖλε μου τὴ φωτογραφία νὰ τὴν ἰδῶ·) ***Μελαγχολικὸν Ὀνειροπόλον*** (ἐξετέλεσα· στεῖλε καὶ τὰ δύό, δὲν πειράζει·) ***Μωραΐτικο Σταφύλι*** δὲν ἀναφέρω ποτὲ τὰ Π. Πνεύματα ποὺ ἀπορρίπτονται· ὅσα εἶναι καλὰ τὰ δημοσιεύω· κι' ἐπειδὴ εἶναι ἐλεύθερα, δὲν ὑπάρχει δηλαδὴ «' αὐτὰ περιορισμός, μπορεῖ κανένας, εἴτε τοῦ ἀπορρίπτονται, εἴτε τοῦ δημοσιεύουνται, νὰ στέλνῃ ὅσα θέλει, ὁλοένα·) ***Λαΐδα Μπροῦνι*** (τὰ «μακρυά» κορφοβούνια μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τυπογρ. λάθος, ἀντὶ «μακρυνά», ἀλλὰ τυχαῖο· τὸ σκάπιμο δὲν τὸ βρῆκες, κι' ἄμα δημοσιευθῇ στ' ἀποτελέσματα, θὰ ἰδῇς τί εὔκολο μὰ καὶ δυσκολώτατο ἦταν! τὸ πρῶτο πρόσωπο» στὸ ποίημά σου δὲν ἐμποδίζει τίποτα· ἂν εἶναι ὡραῖο, θὰ εἶναι κι' ἔτσι·) ***Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι*** (ἔλαβα καὶ χαίρω·) ***Θεατὴν*** (ἔστειλα καὶ τὸ 39, σωστὰ ἐλπίζω αὐτὴ τὴ φορά·) ***Θεόδωρον Μάρκελλον, Νευρόσπαστο, Ἴκαρον*** κτλ.κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20* Σεπτεμβρίου θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Δεκεμβρίου.

596. Λεξίγριφος

Μ' ἕνα σύνδεσμο ἂν συνάψῃς
Ἄρθρο—μὰ ὄχι θηλυκό –
Καὶ κοντὰ σὲ τοῦτα ἂν γράψῃς
Γράμμα κι' ἀριθμητικό,
Μετ' ἐκπλήξεως βυλόγου
Βλέπεις τώρα μέρος λόγου.

Ἀρτανιὰν

597. Μεταγραμματισμὸς

Στὴν Ἀσία μεγάλη νῆσος.
Τὸ κεφάλι ἐγὼ τῆς κόβω,
Μὰ τῆς βάζω ἀμέσως ἄλλο

Κι' ἀπὸ ἡφαίστειο τὴ βλέπω
Νὰ ξεχύνεται, μὲ φόβο
Καὶ μὲ θαυμασμὸ μεγάλο.

Ἀρτανιὰν

598. Ἀναγραμματισμὸς

Στοιχεῖο ἀναγραμμάτισα,
Τρανὴ θεὰ σχημάτισα.

Δοξασμένο Νησί

599. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἔχω ἕνα σακκουλάκι
Ποῦχει ἀλεύρι, μὰ λιγάκι.
Καὶ πιὸ μέσ' ἀπ' τἀλευράκι,
Ἀπαντᾶς κι' ἕνα ξυλάκι.

Δοξασμένο Νησί

600. Κλῖμαξ

Λ — Λ
Λ — — Λ
Λ — — — Λ
Λ — — — — Λ
Λ — — — — — Λ
Λ — — — — — — Λ
Λ — — — — — — — Λ
Λ — — — — — — — — Λ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω: πρόθεσις, πόλις, μήτηρ ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, μία τῶν Χαρίτων, τιμωρεῖται ἡ συγχωρεῖται, πόλις τῆς Ἠπείρου, εὐῶδες ἄνθος, φυσικὴ ἐπιστήμη.

Κατάσκοπος 33

601. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Τί νὰ σοῦ πῶ! ἐμένα δὲν μὲ πειράζει. Ὅσο βαρὺς κι' ἂν εἶναι, ὄχι μόνο τὸν ὑποφέρω, παρὰ καὶ τὸν ἀγαπῶ.

— Γιὰ ποιὸν λέτε, καλέ;

— Μὰ τὸν εἶπαμε.

Ἴσις

602. Διπλὸ κεφάλι

ὕβος, ὕλη, Ἄρειος, οὖς, Βόλος, Κύρος.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νὰ ποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα.

Χοντροκέφαλος

603. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν σοφὸν βασιλέα, τὰ δὲ τρίτα γράμματα νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Περίφημον ὄρος τῆς Γραφῆς· 2, Λατῖνος ποιητής· 3, Ρήτωρ ἀθηναῖος· 4, Μέρος τοῦ δακτύλου καὶ λίθος· 5, Ἡ Παναγία· 6, Χρονόμετρον· 7, Πτηνόν.

Χοντροκέφαλος

604. Μικτὸν

τ-εωεο δφγν-αυαο.

Ἴσις

605. Γρῖφος

ἐ! ΛΕ Ψ φέρου / χε + σι σι σι / ὀπὴ / σι σι / σι

Κατάσκοπος 33

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 30.

392. Κανάρης (Κανᾶ, ρίς).—393. Ἄρπα-Ἅρπυια.— 394. Νέσσος-Νέστος-νόστος.—395. Ὁ Μίλων, ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

ΚΙΛΙΚΙΑ
ΠΑΡΑΛΟΣ
ΠΑΛΑΜΑΣ
ΜΑΛΑΚΚΑ
ΣΟΜΑΛΙΑ
ΣΙΠΥΛΟΝ
ΣΥΒΑΡΙΣ

397-401. Διὰ τοῦ ΠΑ: ***ὁπαδός, Πάρις, ἀπάτη, δαπάνη, πάπυρος.*** —402. ΑΔΑΝΑ (Ἀνανάς, Δράμα, Ἀβάνα, Ναβάρρα, Ἀδάμας). 403, ΙΕΡΕΜΙΑΣ (Ἰ-σύδας, Ἐ-λέφας, ΡΕ-βέκκα, ΜΙ-χαήλ. ἈΣ-σος).—404—406. Ἄγραφα, Παναμᾶς, Καβάλλα.— 407. ***Ἡ αἰδὼς εἶναι συναίσθημα εὐγενὲς*** (αἰέ, δο σ' ι, νε σύν, ἐς θῇ μα, εβγ ἐν ες).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—851]

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! ἀλλαγὴ διευθύνσεως. ***Γράψατε*** : Ἀμέρισσαν Μαυρίκην, Ἁγίας Παρασκευῆς 25. Πατήσια, Ἀθῆναι. ***Διαπλασόκοσμε***, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, κάρτες, φωτογραφίες. Περιμένω!

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΑΗ'—852]

Τὸν ἀγαπητόν μου σύλλογον «ΜΓΕΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ» διὰ τὰς περιποιήσεις ἄστινας μοῦ ἐξαφίλευσε, κατὰ τὴν τριήμερον ἐν Σύρῳ διαμονήν μου, ***θερμότατα*** ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ.

Μέφιστος

[ΑΗ'—853]

Φρέντερικ Μάρς, διὰ τὴν ματαιωθεῖσαν συνάντησιν σοῦ ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμη. Εὑρισκόμουν στὴ Σύρο. Τώρα ποὺ ἐπέστρεψα σὲ περιμένω στὰ ἐν Καλλιθέᾳ γραφεῖα τοῦ συλλόγου. (4—6 καθ' ἑκάστην.

Μέφιστος

[ΑΗ'—854]

Ἠπειρωτόπουλο, Τρελλὴ Χαβανέζα, Ροδόλφο Βαλεντίνο, Αἰχουδίτσα, Ρέμβη, Ταγκολίτα, γιατί, ἀφοῦ δὲν ἀνταποδίδετε Μ. Μυστικά, ζητᾶτε;

Μερσεντὲς

[ΑΗ'—855]

Εὐάννα, Ζακινθινούλα, Νίκη, Βαλεντῖνε, Τρισκατάρατε, Λιμνοθαλασσίτη, Νταριέ, Ἀνδαλουζα, Ταγκολίτα, Λαμαρτῖνε, Νεφερτίτι, Βιολάντη, θἀρνηθῆτε γραμματάκι ἢ τετραδιάκι στὴν ***Παιχνιδιάρα***;

[ΑΗ'—856]

Χαμπανέρα, Πρόμαχε Ἐλευθερίας, δὲν ἀνταποδίδετε Μ. Μυστικά; Περιμένω.

Παιχνιδιάρα

[ΑΗ'—857]

Μὲ τὴν καρδιά μου γέλασα γιὰ τὸν θυμό τοῦ Κατασκόπου 33. Πολὺ εὐέξαπτος ἔγινες, καϋμένε Γιάννη! Γιατί ἔτσι;

Στέφανος τῆς Λόξης

[ΑΗ'—858]

Πρόμαχε ***Ἐλευθερίας*** εὑρισκόμενος εἰς Στάδιον (μὲ χρονόμετρον. . . ἀνάχεῖρας) δὲν μᾶς. . . καταδέχεσαι;

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος
Μελαγχολικὴ Ὕπαρξις

[ΑΗ'—859]

Μιχαὴλ Στρογκώφ, Ἀσόκα Ὀμπλιγκαντώ, χάρηκα γιὰ τὴν γνωριμία σας.— Ἀδολάρ, ἀλληλογραφοῦμε; (!!)

Μάγισσα Λαλίγκα

[ΑΗ'—860]

Κυρίαρχε Διαπλασόκοσμου, βεβαίωσις ὑπάρχει στὴν [ΑΗ'—725].

«ΑΤΘΙΔΕΣ»

[ΑΗ'—861]

ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ, λὲς νὰ ἔχωμε καὶ φέτο στὰ Γαλλικὰ τὸν. . . μπαμπούλα; ; ; !

ΑΙΧΟΥΔΙΤΣΑ

[ΑΗ'—862]

Ζακυνθινούλα, Ἄνθος τοῦ Μαΐου, Μικαέλλα, μὲ θυμᾶσθε στῆς Κρίκου; ;

Αἰχουδίτσα

[ΑΗ'—863]

Προκηρύσσουμε Διαγωνισμὸν ἐκλεκτῶν τσπείων. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Βραθεσμία μηνιαία. Βραβεῖα ***Ἐκλεκτά.*** Περιμένουμε ὑποστήριξη ὅλου τοῦ Διαπλασόκοσμου. Δ)σις: Κύριον Σταῦρον Σπαγουλίδην, Λεωφόρος 155 ***Ἀθήνας.***

ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ—ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΩΦ

[ΑΗ'—864]

Καπετὰν Βρυκόλακα, τὴν Τρίτην στὸ Πιτινάζ «Αἴγλης» Ζαππείου.

Τσάρεβιτς

[ΑΗ'—865]

Λόρδε Βύρωνα, γιὰ τὰ βιβλία πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι.—Κοσμοκράτωρ, τὰ κατάφερες θαυμάσια!!

Τσάρεβιτς

[ΑΗ'—866]

Πυργιώτικο Μελανοῦρι. Δὲν πιστεύω νὰ ἐννοῇς καμμιὰ ἄλλη. . . Ζ. . . ξ ;;; Μήπως ἀλληλογραφεῖς; ; ἐὰν ναί καὶ θέλεις, γράφε πρώτη.— ***Μιχαὴλ Στρογκώφ***

[ΑΗ'—867]

Εὐάννα, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ζητᾶς τὰ ἔκαφα ὅπως κάνουν οἱ γνήσιοι ***βάρβαροι***, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἀνῆκαν. ***Οὔτε ἡ στάχτη σώζεται!*** Τί κρῖμα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καοῦν κι' οἱ ***ἀναμνήσεις!.***

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΑΗ'—868]

Ἴσις, ***Β. Νεφερτίτε***, μὲ ὑγεία καὶ χαρὰ τὸ καινούριο σας σπίτι.

Μελαγχολικὴ Ὕπαρξις, Ρόμπερ Τεῦλορ
Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

[ΑΗ'—869]

Διαβολάκι, Πανζουρλισμέ, Ἠλέκτρα, Πυργιώτικο Μελανοῦρι, ἔστειλα. Κατάσκοπε 33, γιατί δὲν ἤλθες στὸ ραντεβοῦ.

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος